

BEZCNOCIE (4) *sb n*

A sg bezcn(o)ci(e).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Brak lub utrata honoru; bezecność, hańba:

Zwrot: »bezcnocie na sobie odnieść« = być ofiarą czyjejs bezecności: Bo woli człowiek wŕzytkich máiętności pozbyć niż zdrowia. Y wywołanie z ziemie y bezpieczeńność [errata: bezecność/ ábo bezcnocie] ná łobie odnieść/ niż gárdło vtrácić. CzechRozm 231.

Szereg: »bezecność abo bezcnocie« cf »bezcnocie na sobie odnieść«.

Synonim: bezecność.

KN